

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA A TREIA

DECIZIE
Cererea nr. 20660/10
Dumitru CÂRSTOIU împotriva României

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită la 7 mai 2013 într-o cameră compusă din Josep Casadevall, președinte, Alvina Gyulumyan, Luis López Guerra, Nona Tsotsoria, Kristina Pardalos, Johannes Silvis, Valeriu Grițco, *judecători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*, având în vedere cererea menționată anterior, introdusă la 6 aprilie 2010,

având în vedere observațiile prezentate de guvernul pârât și cele prezentate ca răspuns de reclamant,

având în vedere decizia luată de Președintele Camerei de a o desemna pe doamna Kristina Pardalos în calitate de judecător *ad hoc* (art. 26 § 4 din Convenție și art. 29 § 1 din Regulamentul Curții), întrucât domnul Corneliu Bîrsan, judecător ales să reprezinte România, s-a abținut de la judecarea cauzei (art. 28 din regulament),

după ce a deliberat în acest sens, pronunță următoarea decizie:

ÎN FAPT

1. Reclamantul, domnul Dumitru Cârstoiu, este resortisant român, s-a născut în 1962 și locuiește în București. Acesta a fost reprezentat în fața Curții de domnul Ioan Stoicana, avocat în București.

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna Catrinel Brumar, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

A. Circumstanțele cauzei

3. Faptele cauzei, astfel cum au fost expuse de către părți, se pot rezuma după cum urmează:

1. Divorțul și primul proces pentru acordarea dreptului de vizitare

4. Reclamantul și soția lui, A.A.C., au avut un copil, A., născut la 1 aprilie 2005. La 24 noiembrie 2006, Judecătoria București a pronunțat divorțul cuplului și autoritatea părintească față de copil exercitată de mamă. Reclamantul a fost obligat să plătească pensie alimentară și i-a fost acordat dreptul de avea o relație personală cu copilul și dreptul de vizitare, după cum urmează: la domiciliul copilului în zilele de duminică, între orele 16.00 - 19.00, și la domiciliul reclamantului în prima și a treia zi de sâmbătă din lună, între orele 10.00 - 16.00.

5. Relațiile dintre părți au continuat să se deterioreze, iar relația dintre reclamant și fosta lui soție a devenit din ce în ce mai tensionată, chiar și în prezența copilului. Prin urmare, a devenit dificil ca reclamantul să-l vadă pe A. fără ca între adulții implicați să nu apară vreun conflict.

2. Al doilea proces pentru acordarea dreptului de vizitare

6. La 28 mai 2008, reclamantul a formulat o acțiune cu privire la încredințarea minorului, solicitând, în subsidiar, extinderea programului de vizitare. Acesta a arătat că nu și-a văzut fiul de un an și jumătate, pentru că fosta lui soție și familia acesteia i-au interzis orice fel de contact. Judecătoria București s-a pronunțat la 5 noiembrie 2008. Instanța a reținut că relația dintre părinți s-a deteriorat și că mama a împiedecat orice contact dintre tată și fiul său, fiind inflexibilă și evitând să comunice reclamantului informații importante despre copil.

Cu toate acestea, s-a considerat că aceste aspecte nu sunt suficiente pentru a justifica o schimbare cu privire la exercitarea autorității părintești, în special având în vedere că circumstanțele cazului au rămas neschimbate. Din aceleași motive a fost respinsă cererea reclamantului pentru schimbarea programului de vizitare. Instanța a hotărât:

„Respinge cererea reclamantului pentru modificarea dreptului la relații personale cu copilul, și anume să stabilească domiciliul minorului la locuința [reclamantului].”

Instanța a dispus ca A.A.C. să comunice cu reclamantul în privința copilului și să le permită să vorbească la telefon.

7. Reclamantul a declarat apel, arătând că instanța nu numai că i-a respins pretenția, însă i-a restricționat și dreptul la vizitare, nemaifiindu-i permis să își vadă fiul la domiciliul său.

8. La 14 mai 2009, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului din cadrul Consiliului local București (*Autoritatea pentru Protecția Copilului*), la cererea instanței, a vizitat domiciliul reclamantului, l-a intervievat și a ajuns la concluzia că are o condiție bună psihologică și materială, că este o persoană potrivită și capabilă de a avea grijă de copilul său.

9. La 25 mai 2009, Tribunalul București a menținut hotărârea primei instanțe, cu motivarea că este în interesul superior al copilului să rămână la domiciliul mamei sale; instanța nu a luat în discuție cererea reclamantului privind restricționarea dreptului său de vizitare.

10. Reclamantul a declarat recurs, solicitând, în principal, exercitarea autorității părintești asupra copilului. Acesta nu s-a exprimat în mod expres cu privire la restricționarea dreptului de vizitare. Curtea de Apel București a respins cererea prin hotărârea definitivă din 11 noiembrie 2009.

11. La 19 noiembrie 2009, reclamantul a solicitat revizuirea acestei hotărâri, cu motivul că, prin limitarea dreptului său la vizitare, instanțele au hotărât *ultra petita*, în dezavantajul acestuia. La 29 martie 2010, Tribunalul București a respins cererea ca tardivă. Reclamantul nu a declarat recurs împotriva acestei decizii.

12. Conform reclamantului, încercările ulterioare de a-și vedea copilul nu au avut succes, deoarece, încurajată de hotărârea din 5 noiembrie 2008, mama a refuzat să îl lase pe reclamant să intre în locuința sa ori să ia copilul.

3. Al treilea proces pentru acordarea dreptului la vizitare

13. La 7 septembrie 2009, A.A.C. a depus o cerere pentru modificarea programului de vizitare. Pe 19 septembrie 2012, Judecătoria București a stabilit programul de vizitare, pentru reclamant, o dată la 2 săptămâni, în zilele de sâmbătă și duminică, între orele 17.00 - 20.00, la domiciliul copilului. În prezent, recursul este pe rolul Tribunalului București.

(a) Prima cerere pentru măsuri provizorii

14. În cursul noului proces de încredințare a minorului, la 3 august 2010, reclamantul a formulat, prin intermediul unei cereri de ordonanță președințială, schimbarea domiciliului în favoarea lui; la 7 octombrie 2010, Judecătoria București a respins cererea, cu motivarea că o asemenea schimbare necesită o atenție deosebită, lucru imposibil într-o procedură rapidă.

Hotărârea a fost menținută de către Tribunalul București prin hotărârea definitivă din 27 ianuarie 2011.

(b) A doua cerere pentru măsuri provizorii

15. La 14 iulie 2011 reclamantul a introdus o nouă cerere pentru măsuri provizorii pentru modificarea programului de vizitare. Reclamantul s-a plâns, în special, că, în baza hotărârii de la 5 noiembrie 2008, A.A.C. nu i-a permis să ia copilul la domiciliul său.

16. Judecătoria București s-a pronunțat la 28 noiembrie 2011. Instanța a examinat deciziile pronunțate anterior cu privire la domiciliu și dreptul de vizitare al păților, dovezile deteriorării recente a relației personale a foștilor soți, precum și răspunsurile oferite în scris de A.A.C. la chestionarul adresat acestuia de către reclamant în instanță, cu privire la modul în care se presupunea că obstrucționează exercitarea dreptului reclamantului de vizitare. De asemenea, instanța a constatat că reclamantul a refuzat să răspundă la întrebările adresate în instanță de către A.A.C. în ceea ce privește modul în care își exercita dreptul de vizitare.

17. Pe baza probelor din dosar, judecătoria a constatat că exercitarea autorității părintești și dreptul de vizitare au fost stabilite prin hotărârea de la 24 noiembrie 2006, iar prin hotărârea din 5 noiembrie 2008, au fost respinse cererile suplimentare ale reclamantului, cu excepția dreptului de a obține informații despre copil și de a vorbi cu acesta la telefon. Ulterior, instanța a observat că reclamantul nu a respectat de mai multe ori programul de vizitare încercând să ia copilul în afara timpului stabilit în hotărârea judecătorească sau fără să aducă la timp copilul înapoi la domiciliul mamei, astfel încât aceasta a fost nevoită să ceară ajutorul autorităților (executori judecătorești și poliție) pentru a aduce copilul înapoi. De asemenea, Curtea a constatat faptul că reclamantul a arătat un comportament violent față de mamă în prezența copilului și că acesta a încercat de câteva ori să ia copilul cu forța de la A.A.C.

Conform art. 8 din Convenție coroborat cu dispozițiile noului Cod civil, instanța a reținut că dreptul de a menține relații personale cu copilul nu poate fi exercitat în detrimentul interesului

acestui. A reamintit că rolul acesteia a fost să decidă asupra unei înțelegeri temporare, întrucât aspectele de fond privind stabilirea domiciliului copilului au fost examinate de către o instanță diferită. Judecătoria a reținut relația tensionată dintre părinți și a considerat că nu era în interesul copilului ca aceștia să exercite autoritatea părintească în comun sau că dreptul de vizitare al reclamantului să fie prelungit.

Prin urmare, prin hotărârea din 28 noiembrie 2011, a respins cererea reclamantului.

18. Prin hotărârea definitivă din 18 aprilie 2012, Tribunalul București a respins ca tardiv recursul reclamantului.

4. Încercări de executare silită

19. Din anul 2008 până în prezent, reclamantul și A.A.C. au formulat mai multe plângeri penale unul împotriva celuilalt, reclamantul acuzând-o pe fosta lui soție pentru încălcarea dreptului de a păstra relații personale cu copilul său prin faptul că nu i-a permis să-și contacteze fiul, că l-a denigrat în fața acestuia, precum și că a schimbat în mod repetat domiciliul copilului, în timp ce A.A.C. l-a acuzat pe reclamant pentru tulburarea liniștii publice când a încercat s-o viziteze pe A. la domiciliul acesteia și pentru că a ținut-o mai mult decât era prevăzut în hotărârea judecătorească. Ambele părți au fost amendate pentru comportamentul lor, procurorul și instanța penală confirmând relația deteriorată dintre părinți și faptul că amândoi au încercat, după pronunțarea divorțului, să-l împiedice pe celălalt părinte în a mai lua legătura cu copilul, nerespectând astfel de mai multe ori programul de vizitare.

În plus, prin decizia procurorului din 20 iulie 2009, reclamantul a fost amendat pentru vătămarea corporală a lui O.G., care a încercat să-l oprească din a-l lua cu forța pe copil din brațele lui A.A.C. în drum spre grădiniță.

20. În august 2007, reclamantul a solicitat asistența Autorității pentru Protecția Copilului pentru a o determina pe mamă să respecte deciziile instanței pentru acordarea dreptului de vizitare. Un asistent social a fost trimis la domiciliul lui A.A.C., și a evaluat locuința ca fiind una potrivită pentru copil, i-a dat mamei sfaturi în ceea ce privește importanța de a-i permite copilului să aibă relații normale cu ambii părinți și i-a explicat că neînțelegerile dintre ea și fostul soț puneau în pericol dezvoltarea copilului.

21. În martie 2008, reclamantul a formulat o cerere similară. Un asistent social i-a vizitat pe A.A.C. și copil în noua locuință și a discutat situația cu mama, atrăgându-i atenția asupra dreptului copilului de a menține relația cu tatăl său și cu familia extinsă și asupra importanței de a proteja copilul de orice formă de abuz sau neglijență. A.A.C. a informat Autoritatea pentru Protecția Copilului că, în momentul respectiv, reclamantul își exercita dreptul de vizitare la școala copilului, atât timp cât fiecare vizită la domiciliul acesteia s-a încheiat cu un conflict între adulți.

22. A.A.C. a solicitat, de asemenea, asistența Autorității pentru Protecția Copilului în iunie 2008, când reclamantul a refuzat să-l aducă înapoi pe copil la domiciliul acesteia după o vizită.

23. Reclamantul și fosta lui soție au continuat să depună plângeri la Autoritatea pentru Protecția Copilului cu privire la diverse obstrucții ale drepturilor lor asupra copilului. Prin urmare, în aprilie 2009, experții din cadrul autorității s-au întâlnit cu părinții pentru a găsi o soluție viabilă cu privire la exercitarea respectivelor drepturi. Nici atunci și nici cu ocazia unei întâlniri ulterioare, în august 2009, părinții nu au reușit să ajungă la un compromis satisfăcător.

24. În diferite rapoarte cu privire la cazul reclamantului, Autoritatea pentru Protecția Copilului a reținut că minorul se dezvoltă normal și că mama îi asigură un mediu de trai foarte bun pentru educația acestuia.

25. Foștii soți și-au trimis fiecare alte câteva notificări, prin intermediul executorilor judecătorești (la 16 mai și 29 octombrie 2008, din partea reclamantului, și la 15 septembrie 2008, din partea lui A.A.C.), cerând ca programul de vizitare stabilit de instanță să fie respectat.

B. Dreptul intern relevant

26. Dispozițiile legale interne relevante sunt prevăzute în hotărârile *Lafargue împotriva României*, nr. 37284/02, pct. 64-69, 13 iulie 2006, și *Costreie împotriva României* nr. 31703/05, pct. 55-58, 13 octombrie 2009.

Capete de cerere

27. Reclamantul s-a plâns, în temeiul art. 8 din Convenție, că, prin pronunțarea și menținerea hotărârii din 5 noiembrie 2008, instanțele interne i-au limitat dreptul de vizitare, interzicându-i astfel să

aibă o relație normală tată-fiu cu copilul său. Acesta a considerat că această limitare a fost exagerată, disproporționată și nefondată, și a încurajat-o pe fosta sa soție să persiste în comportamentul ei injust, prin care intenționa să-l împiedice în a avea orice fel de relație cu copilul său. Reclamantul a argumentat că pasivitatea autorităților în cazul său a rezultat în deteriorarea relației cu fiul lui, fiindu-i astfel imposibil să mai mențină contactul cu acesta.

ÎN DREPT

28. Reclamantul s-a plâns de întinderea drepturilor acestuia de vizitare și de modul în care autoritățile statului au soluționat exercitarea aceluia drept. Acesta a invocat art. 8, formulat după cum urmează:

1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, al domiciliului său și a corespondenței sale.

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

A. Argumentele părților

29. Guvernul a susținut că reclamantul nu se putea pretinde victima încălcării dreptului de a avea contact cu copilul, din moment ce nu a avut de suferit în urma hotărârii din 5 noiembrie 2008. În opinia Guvernului, instanțele nu au făcut nimic mai mult decât să susțină programul inițial de vizitare stabilit conform hotărârii din 24 noiembrie 2006.

30. A susținut, în continuare, că reclamantul nu a epuizat căile de atac interne disponibile în privința ambelor capete de cerere. În ceea ce privește pretinsa restricționare a dreptului de vizitare, Guvernul a susținut, pe de o parte, că reclamantul nu a invocat acest motiv în recursul împotriva hotărârii de la 5 noiembrie 2008 și, pe de altă parte, că nu a formulat o cerere de revizuire în termenul legal, nereușind să folosească o cale de atac efectivă special concepută pentru controlul hotărârilor *ultra petita* pronunțate de instanțe.

În ceea ce privește exercitarea dreptului reclamantului de vizitare, Guvernul a afirmat că reclamantul nu a reușit să inițieze prin executor procedura de executare silită.

31. Guvernul a considerat că modul în care instanțele au stabilit programul de vizitare nu a atins drepturile reclamantului. În plus, hotărârile au fost pronunțate în conformitate cu legea, iar instanțele au avut în vedere interesul superior al copilului. Autoritățile implicate de către reclamant în procedura de executare, și anume Ministerul Public și Autoritatea pentru Protecția Copilului, au acționat în mod prompt și diligent. În special, Ministerul Public a aplicat mamei o amendă pentru că nu i-a permis reclamantului să-și viziteze copilul, iar Autoritatea pentru Protecția Copilului a evaluat situația și le-a sugerat părților metode prin care să găsească modalități de cooperare în interesul superior al copilului. Prin urmare, se pare că neexecutarea poate fi imputată în mod exclusiv reclamantului și fostei sale soții.

32. Reclamantul a contestat argumentele Guvernului. Reclamantul a reiterat faptul că, prin hotărârea din 5 noiembrie 2008, instanța internă i-a restricționat în mod nelegal dreptul de vizitare. Ingerința nu a fost remediată nici prin căile de atac formulate împotriva hotărârii respective și nici prin cererea introdusă la 14 iulie 2011 (supra, pct. 15 și urm.).

Reclamantul a considerat că a încercat toate căile de atac disponibile și a subliniat faptul că, timp de șase ani, a încercat prin diferite mijloace să obțină ajutor din partea statului pentru exercitarea dreptului de vizitare, dar încercările sale nu au avut succes.

Reclamantul a reiterat, în continuare, că mama a fost cea care s-a folosit de toate mijloacele posibile pentru a împiedica contactul dintre acesta și copil.

B. Motivarea Curții

33. Curtea constată, mai întâi, că există un numitor comun între părți, și anume că relația dintre reclamant și fiul acestuia constituie „viața de familie”, astfel încadrându-se în sfera de aplicabilitate a art. 8.

1. Principii generale

34. În plus, Curtea reiterează faptul că, deși scopul principal al art. 8 este de a apăra persoanele împotriva acțiunilor arbitrare ale autorităților publice, există și obligații pozitive inerente în

„respectarea” efectivă a vieții de familie. Trebuie avut în vedere echilibrul corect ce trebuie realizat între interesele contradictorii ale persoanei și cele ale comunității, ca un tot unitar; în ambele contexte, statul beneficiază de o anumită marjă de apreciere (a se vedea *Fușcă împotriva României*, nr. 34630/07, pct. 33, 13 iulie 2010).

35. În ceea ce privește obligația statului de implementare a măsurilor pozitive, Curtea a reținut că art. 8 include dreptul ca părinții să urmeze anumiți pași pentru se reuni cu copiii lor, precum și obligația autorităților naționale de a facilita astfel de reuniri. Acest principiu se aplică și cazurilor în care apar dispute între părinți și/sau alți membri din familia copilului, cu privire la vizitarea și domiciliul copilului (a se vedea, de exemplu, *Hokkanen împotriva Finlandei*, 23 septembrie 1994, pct. 55, Seria A, nr. 299, și *Nuutinen împotriva Finlandei*, nr. 32842/96, pct. 127, CEDO 2000-VIII).

36. Obligația autorităților naționale de a lua măsuri care să faciliteze vizitarea după divorț a copilului de către părintele care nu exercită autoritatea părintească nu este, de altfel, absolută (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Hokkanen*, citată anterior, pct. 58). Este posibil ca stabilirea vizitelor să nu se realizeze imediat și să necesite măsuri preliminare sau pe etape. Cooperarea și înțelegerea dintre toți cei implicați va reprezenta întotdeauna un element important. În timp ce autoritățile naționale trebuie să facă tot posibilul pentru a facilita o astfel de cooperare, orice obligație de a aplica măsuri coercitive trebuie limitată în această privință, întrucât trebuie luate în considerare atât interesele, drepturile și libertățile persoanelor implicate, cât și cele care privesc în mod special interesul superior al copilului și drepturile acestuia în temeiul art. 8 din Convenție (a se vedea *Hokkanen*, pct. 58, și *Fușcă*, pct. 38, citate anterior).

37. Ceea ce este hotărâtor cu privire la orice evaluare a modului în care acționează autoritățile naționale este dacă cei implicați au urmat toți pașii necesari pentru a facilita executarea ce poate fi solicitată în manieră rezonabilă alături de circumstanțele specifice fiecărui caz. Caracterul adecvat al unei măsuri poate fi judecat după rapiditatea implementării acesteia, așa cum trecerea timpului poate avea consecințe iremediabile pentru relațiile dintre copil și părintele care nu trăiește cu acesta (a se vedea, printre multe altele, *Hokkanen*, pct. 58, și *Nuutinen*, pct. 128, hotărâri citate anterior, și *Ignaccolo-Zenide împotriva României*, nr. 31679/96, pct. 96 și 102, CEDO 2000-I).

38. În ceea ce îi privește pe reclamânți, participarea activă a părinților în acțiunile care îi privesc pe copii este obligatorie în temeiul art. 8 din Convenție pentru a păstra interesele acestora și, în momentul în care un reclamant solicită executarea unei hotărâri judecătorești, atât comportamentul acestuia, cât și cel al instanțelor, reprezintă un factor relevant ce trebuie luat în considerare (a se vedea *Fușcă* citat anterior, pct. 38, și *Cristescu împotriva României*, nr. 13589/07, pct. 59, 10 ianuarie 2012).

39. În cele din urmă, Curtea reiterează faptul că autoritățile naționale, beneficiind de contactul direct cu toate persoanele în cauză, sunt într-o măsură mai bună să judece care este interesul superior al copilului și să ia măsurile necesare în această privință [a se vedea, printre multe altele, *Dobrescu împotriva României* (dec.), nr. 10520/09, pct. 42, 31 august 2010].

2. Aplicarea acestor principii în cauză

(a) Cu privire la întinderea dreptului de vizitare

40. Revenind la faptele din speță, Curtea constată, de la bun început, că nu se poate evalua în ce măsură A.A.C s-a folosit de dispozițiile hotărârii din 5 noiembrie 2008 pentru a restricționa contactul reclamantului cu fiul său. Este cert însă că atât instanța care a examinat recursul împotriva hotărârii, cât și cea care a examinat plângerea formulată de reclamant la 14 iulie 2011 au dispus în mod constant că singura modificare la programul de vizitare stabilit conform deciziei menționate a fost dreptul adițional ca tatăl să își contacteze copilul prin telefon (supra, pct. 15 și urm.)

41. În conformitate cu principiul subsidiarității, Curtea nu are nici un motiv care să infirme concluziile la care au ajuns autoritățile interne în acest caz (a se vedea *Nistor împotriva României*, nr. 14565/05, pct. 75, 2 noiembrie 2010, și supra, pct. 39).

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 (a) și 4 din Convenție.

(b) Punerea în aplicare a dreptului de vizitare

42. Curtea remarcă faptul că, după ce cuplul a divorțat la 24 noiembrie 2006, relația dintre foștii soți a continuat să se deterioreze, copilul fiind prins la mijlocul acestei situații. Autoritățile și-au dat seama de această situație și au evaluat-o în mod corespunzător împreună cu implicațiile sale, pe baza dovezilor avute la dispoziție. În special, le-a fost aplicată ambelor părți a amendă penală în

momentul în care comportamentul acestora a impus o sancțiune penală (a se vedea supra, pct. 19). Instanțele care au soluționat cererile pentru dreptul de vizitare au luat această situație în considerare la evaluarea interesului superior al copilului (supra, pct. 6 și 16). În cele din urmă, Autoritatea pentru Protecția Copilului a oferit consiliere reclamantului și fostei lui soții, mediind astfel conflictul dintre cele două părți (supra, pct. 20 și urm.).

Prin urmare, Curtea se declară mulțumită că autoritățile au reacționat prompt și eficient, în măsura atribuțiilor acestora, în cazul reclamantului (supra, pct. 37). Chiar dacă eforturile acestora nu au avut succes, Curtea reiterează că obligația autorităților de a asista părinții nu este absolută (supra, pct. 36).

43. În ceea ce privește comportamentul părinților, Curtea constată că, în pofida intervențiilor Autorității pentru Protecția Copilului, cele două părți nu au reușit să ajungă la un compromis care să permită amândurora să pună interesul copilului înaintea celui propriu. În prezentarea argumentelor sale Curții, reclamantul a acuzat-o pe A.A.C. că l-a obstrucționat. Cu toate acestea, în atribuțiile Curții nu intră evaluarea vinovăției părților, ci mai degrabă a acțiunilor întreprinse în context ale reclamantului.

44. În această privință, Curtea constată că Autoritatea pentru Protecția Copilului a oferit o asistență activă reclamantului în încercările de a se reuni cu copilul său. Alegerea reclamantului de a implica autoritatea respectivă a fost, prin urmare, lăudabilă. Cu toate acestea, Autoritatea pentru Protecția Copilului nu era singurul agent al statului capabil să participe la punerea în executare, iar acolo unde jurisdicția autorității nu putea ajunge, executorul judecătoresc putea interveni [a se vedea *Mereuță împotriva României* (dec.), pct. 24, 10 aprilie 2010]. Având în vedere, în special, lipsa de cooperare și atitudinea de opoziție totală a lui A.A.C., reclamantul ar fi putut face uz de serviciile executorului pentru procedura de executare silită. Faptul că a apelat la un executor pentru a trimite notificări fostei lui soții reprezintă o dovadă a faptului că reclamantul era conștient de posibilitatea de a primi asistența unui executor în punerea în executare. În plus, ar fi fost în interesul reclamantului să încerce orice mijloc legal posibil care să ducă la punerea în executare rapidă a dreptului său de vizitare.

45. Curtea nu poate să ignore faptul că reclamantul s-a folosit în același timp de mijloace ce intră în sfera dreptului penal și a reînnoit cererile sale pentru reajustarea programului de vizită. Cu toate că aceste acțiuni au fost special concepute să-l ajute pe reclamant în a-și atinge scopul final, de a petrece timp cu copilul său, acestea nu au avut un impact direct nici asupra executării drepturilor pe care reclamantul le avea deja și nici nu au fost rapide prin natura lor.

46. Pentru aceste motive, Curtea concluzionează că, în cadrul mandatului oferit de către reclamant, autoritățile naționale au făcut toate demersurile necesare pentru a facilita executarea care era așteptată în mod rezonabil în circumstanțele specifice cauzei.

Rezultă că acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 § 3 (a) și 4 din Convenție.

Pentru aceste motive, Curtea, în unanimitate,
Declară cererea inadmisibilă.

PREȘEDINTE
JOSEP CASADEVALL

Grefier,
Santiago Quesada